

BOHOSLUŽBY V LYSÉ NAD LABEM - 17. 7. 2016

VSTUPNÍ SLOVA – Ž 96,1-3

PÍSEŇ - 96,1-7

MODLITBA

Hospodine, život nám ubíhá. Než se nadějeme, je pryč týden, měsíc, rok. Zneklidňuje nás to. Máme tolik snů a plánů. Chtěli bychom, aby tu po nás něco zůstalo. Něco, co lidem pomůže a potěší je. Chtěli bychom, aby naše jméno nebylo vyryto jen do náhrobního kamene, ale bylo zapsáno i do Knihy života. Máme obavu, že své sny a plány nenaplníme. Soustřed' naši mysl na to, co je důležité. Ať čas, který nám dáváš, naplňujeme pravdou, láskou a milosrdenstvím. Děkujeme ti za ujištění, které jsme přijali spolu s vírou ve vzkříšení tvého Syna, že s námi nejsi jen oněch sedmdesát či osmdesát let lidského věku, ale v Ježíši za námi sestupuješ i do našich hrobů a vyvádíš nás z nich do své věčné slávy. Co hledáme a po čem bytostně toužíme, to od tebe dostáváme darem. Chválíme tě, Bože, za tvoji milost. Zakrýváš jí všechna naše selhání a životní nedodělky. Zbavuješ nás tak chmurných myšlenek, vyvádíš z tísně a vracíš na tvář úsměv. S tebou smíme žít v jistotě, že co nestihneme a nezvládneme, to jsi ve svém Synu vykonal za nás. Amen

ČTENÍ PÍSMO SVATÉHO – Jer 16,14-21

PÍSEŇ – 174

KÁZÁNÍ – L 5,1-11

Milí bratři a sestry, příběh začíná zmínkou o lidech, kteří se na Ježíše **tlačili**, protože ho chtěli slyšet. Evangelista přitom uvádí, že jeho slovo vnímali jako **Boží slovo**. Šlo o obyvatele městeček a vesnic z okolí Genezaretského jezera, o lidi zvyklé na tvrdou práci a na to, že jim zadarmo nikdo nic nedá. Intelektuálové, které tehdy reprezentovali farizeové a zákoníci, by se kolem Ježíše netlačili a nenechali ho volně mluvit. Až k němu jako honorece přijdou oni – ono se tak stane - budou mu klást otázky. Tihle řemeslníci, rybáři a ženy v domácnosti jsou však věrohodnějšími reprezentanty lidských tužeb než oni. Lidé z vyšších kruhů se snadno odtrhnou od reality. Lidé s mozoly na ruce mají pro tep života větší vnímavost nežli oni.

Ale úplně všichni se na Ježíše netlačí. Nedaleko lidského chumlu se u **břehu** pohupují **dvě lodi**. Pár rybářů vedle nich **vypírá sítě**. Celou noc strávili na jezeře a **nic nechytili**. Tolik zbytečné námahy! Není divu, že jsou rozladění. Už se těší až udělají, co ještě musí a půjdou si lehnout. Rozruch na břehu je nezajímá. Když je člověk nevyspalý a navíc ho čeká hladový den, má pomyslení jenom na relax. Tu se však ze zástupu oddělí postava a míří k nim. Vstoupí **do jedné z lodí**, evangelista

poznamená, že **patřila Šimonovi** a požádá jejího majitele, aby **odrazil kousek od břehu**. Když se tak stane, Ježíš se **posadí** a pokračuje z ní v proslovu započatém na souši.

Když poví všechno, co chtěl, obrátí se k lodivodovi a vybídne ho: “**Šimone, zajed’ na hlubinu a spust’te své sítě k lovu!**” Předchozí Ježíšovo přání **odrazit kousek od břehu** Šimon nerozporoval. Ale na rybaření je odborníkem on. A jako takový ví, že u hladiny se ryby zdržují pouze v noci. S ranním rozbřeskem se stahují ke dnu. Teprve večer opět nastane vhodná chvíle k lovu. Proto Ježíši vzdoruje. Namítá: **Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili**. Pak se v něm však něco pohne a jako by už byl jeho učeníkem dodá: **Ale na tvé slovo spustím sítě**.

Zvláštní. Šimon důvěřuje Ježíši víc než sám sobě a svým profesionálním zkušenostem. Přemáhá únavu a podstoupí riziko, že se před ostatními rybáři svým ranním lovem totálně zesměšní. Šimonova posádka svého kapitána poslouchá. A tak se krásně vyprané a pečlivě složené **sítě** opět ocitají ve vodě. Rybáři veslují a loď je vleče za sebou. Po chvíli se začnou lana napínat a ve tvářích lodníků se objevuje **úžas**. Volají na kamarády z druhé lodi, kteří vše skepticky sledují od břehu. Ti už pochopili, co se děje a spěchají svým druhům **na pomoc**. A ještě, že tak! Úlovek byl takový, že **naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly**.

Šimon **žasne**. Jeho zkušenost mu říkala, že ranní lov bude fiaskem. Přál si, aby tomu tak nebylo a v síti uvízla alespoň nějaká rybička. Tohle se však vymykalo veškeré rybářské logice. Na jeden záťah a v době, kdy „neberou“, dvě vrchovaté lodě ryb! Tolik se neuloví ani na tom nejpříhodnějším místě za celou noc. Takový lov je důvodem k radosti. Ale Šimona se místo radosti zmocňuje zbožná bázeň. Uvědomuje si totiž na tom lovu, že jeho host nemůže být jen tak někdo. Proto padá k Ježíšovým nohám a volá: **Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný!** Ještě nikdy se Šimon necítil na své lodi tak malý. Ještě nikdy se na sebe tak důkladně nezadíval. Ještě nikdy se neviděl tak kriticky.

Člověk potřebuje k podobné sebereflexi patřičně mocný podnět. Něco, co jím zatřese a zboří iluze, které o sobě má. Pro Šimona se stal tím podnětem bohatý lov v situaci, kdy neměli zavadit ani o pulce. Tehdy si uvědomil, že se vši svou profesní zkušeností zdaleka neví o životě všechno. A to ho znejišťuje. Myslel si, že všechno zná a teď zjišťuje, že tomu tak není. Svět není nalajnován tak přímočaře, jak si myslel. Radost z bohatého úlovku je přehlušena hřmotem bortícího se světa jeho dosavadních jistot. – Pane, nejsem hoden tvé přítomnosti, jsi na mne příliš svatý! Šimon **padá Ježíši k nohám**, sklání hlavu a doufá, že až ji zvedne, Ježíše už neuvidí.

Ale Ježíš zůstává. Boží Syn ví lépe nežli člověk, co je pro nás dobré. Na Šimonovo upřímné vyznání hříchů Ježíš odpovídá svým: **Neboj se!** Ano, jsi hříšník, já tě však

mám moc z tvého hříchu vykoupit. A já tě z něj chci vykoupit. Nemám v úmyslu ti tvé hubené jistoty pouze bourat. Chci ti otevřít oči pro jiné, pevnější. Chci ti pomoci k tomu, abys dokázal v životě očekávat i tam, kde se zdá, že už není co. Chci, aby ses mohl napřímit. A abys v mém jménu napřimoval další: **Od této chvíle budeš lovit lidi!** Hříšný rybář Šimon má pro Ježíše získávat učedníky. Má opustit svou loď, síť, jezero a začít dělat něco zcela nového, nevyzkoušeného a nezajištěného.

A on do toho rizika jde. Ježíš si ho tím zázračným rybolovem natolik podmanil, že mu nedokáže odporovat. Jako by už nepatřil sám sobě, ale jemu. Tomu, který tak podivuhodně mluví a tak mocně jedná. Tomu, který zná jeho slabiny a přesto ho zapojuje do svého díla spásy. Šimon se z rybáře ryb stává rybářem lidí. Jeho posláním je získávat lidi pro Ježíše. Získávat lidi pro Ježíše přitom znamená získávat je pro život. Zbavovat je pocitu marnosti a otevírat jim oči pro naději, kde už podle naší životní zkušenosti není. Být rybářem lidí je posláním každého Ježíšova učedníka. I naše. Získávat lidi pro Ježíše znamená pro Ježíše žít. Síť, kterou křesťanští rybáři zatahují lidi, je přitom naše evangelium zformované jednání.

Dobrý příklad tvární realitu efektivněji než duchaplné řeči. Ale stejně, ne-li ještě více, je chytlavý i špatný příklad. Proto je třeba evangelium, které je tou nejvlastnější **sítí rybářů lidí**, neustále držet svými rukama. Pokud dáme ruce stranou, vypadne nám ona **síť** evangelia z ruky. Šimonovo počínání působí, že se spolu s ním vydává na cestu **rybářů lidí** i posádka jeho lodi a vlastně i té druhé. Jestliže s námi dnes nikdo jít nechce, měli bychom se zamyslet nad tím, zda je naše jednání opravdu formováno evangeliem. **Zajed'me na hlubinu a spust'me síť!** Po léta je taháme prázdné, protože lovíme podle lidské moudrosti. S Ježíšem na palubě – ne ovšem pouze jako s pouhým maskotem, ale skutečným Pánem - se nevrátíme s prázdnou. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, Boží slovo, které k nám mluvíš, zní z tvých úst podmanivě a lidsky. Víme, k čemu nás vybízíš. Chceš, abychom z temných hlubin i nebezpečných mělčin tohoto světa zachraňovali své bližní a přiváděli je do společenství se živým Bohem. Žehnej tomuto našemu počínání tak, jako jsi žehnal Šimonovi. Amen

PÍSEŇ – 426

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ –

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme za ty, kteří se topí ve svých vinách a marně vyhlížejí loďku a v ní někoho, kdo by je z nich vytáhl a postavil na pevnou půdu. Prosíme za ty, kteří procházejí zkouškou ohněm v utrpení, otevřeném nepřátelství, v úzkosti a nevděku. Prosíme za ty, kteří neodplácejí ránu ránou a stávají se proto snadným

terčem zneužívání a násilí. Prosíme za ty, kteří odcházejí ze života zneváženi a opuštěni. Prosíme za ty, které pro tebe nikdy nikdo neulovil a oni se v prázdnotě svého žití utopili. Prosíme za ohrožený svět. Proměňuj mysl těch, kteří se stali nepřáteli lidského pokolení. Zastaň se svého stvoření a svým Duchem nás burcuj z naší vyznavačské rozbředlosti. Otče náš... Amen

POSLÁNÍ – 1Tes 5,12-15

POŽEHNÁNÍ – 1Tes 5,23-24

PÍSEŇ – 688

Emanuel Vejnar